

Elekes Ferenc

Ha költő, kilép a versből

Darabokra szedné szívét,
s széthajigálná
szavaival.
Kívül-belül
borzolja a lét,
mint állat-öszönt a nyers bőr.
Ír, mert hiszi, hogy élnek a betűk,
de egyszer,
ha költő: kilép a versből...
Az egyik kardot fogott,
pedig tollának csillogása
szebb volt.
A másik robbanó plakátot rajzolt,
verekedett, vagy szónokolt,
mert tudta,
van úgy, hogy olvasni sincs idő.
Ha költő, kilép a versből.

Onnan már vissza
nem vezet az út.

Ki kardot fogott, leszúrták.
Ki öklét rázta, magát ölte meg,
sem plakát, sem ütés, sem a szép szó
nem volt elég.

Ha költő, kilép a versből,
ha költő,
ebbe belehal.

Hírek hervadása

E verset oly időben írom,
amikor egymást érik
a nemzetközi események:
Hólé-árkaival olvashatóan
most írja alá lemondását

az idej tél,
és meg nem erősített hírek szerint
már megjelentek
a tűzveszélyes fecskék.
Ilyen körülmények között
ideje lenne
valami egészen világos ruhát
viselni, s jó hangulatokkal bélelt,
könnyed közérzetet.
És most már ideje lenne
megtanulni például angolul,
de hát a temetők tele vannak olyanokkal,
kik perfekt tudtak angolul,
ezen az alapon
semmit sem érdemes csinálni,
talán még úszni sem
azokban az állítólagos, áttetsző, kék vizekben.
Erről jut eszembe:
néha azt hiszem, csupán az én ötletem volt
a tavalyi nyár,
ezért nem lett semmi a nagy viráglocsolásból
és származásuk miatt
a fákon aszalódtak a szilvák.
Nekem azért könnyű:
sokféle példát tudnék felhozni
erre-arra, mert olykor meghallgatom
az öregeket,
kik bor mellett mindig mesélnek nekem
egy kiadós történetet,
persze, háborúról, hadifogságról és nőkről,
de ezekből semmi sem igaz,
csupán a háború,
a hadifogság,
s a nők.
Fontos, hogy megérezze az ember,
mi az igazság,
amikor a mesék fehér foga villan,
s még ennél is fontosabb,
hogy csak a folytatható meséket
higgye el az ember, ugye,
a parittyakő is
elcsöndesül a trombitában, bizony,

a gyermek kinövi a színes ceruzákat,
s valami jövőt kezd szeretni mindjárt,
tessék megindokolni a nyugodt perceket,
hiszen az eső nem csak csapadék
és az időjárás sem lehet pusztá hír,
mert nincs hervadása.
Nem csak a jövő,
a múlt is csupa meglepetés,
de kitalált tojáson nem ül meg a tyúk,
hát beszéljünk végre érthetően
e percben:
versem oly időben írom, amikor ideje lenne
valami egészen világos ruhát viselni,
s jó hangulatokkal bélelt,
könnyed közérzetet.

Általában

Koldus-barátom láttán

Általában jól mennek a dolgok:

szép a város, hibát találni nehéz,
itt-ott esetleg egy-két szürke foltot
látni, ha az ember kicsit lenéz,
mondjuk azok közé, kik ottan
tipegnek a túlsó parton, ezernyi
bajjal megrakottan,

a túlsó parton így volt ez mindég,
azt hiszem, így van ezer éve,
messziről látni, mint ég
a talpuk vöröslő parázson,
táncolnak kényszerű zenére,
olykor kacagva másan,

általában jól mennek a dolgok:

nagy a fényesség késő este is,
nyitva a boltok,
vehetnél valami kekszet,
ki ott topogsz a túlsó parton,

s lesed, mások mit esznek,
forró-e kezükben a hotdog,

lehetnél sokkal boldogabb,
ha figyelnéd inkább a statisztikát,
száz közül csupán mi ketten
vagyunk, kik nem vészeliük át
a mai napot, vidáman, könnyeden,
száz közül mi, ketten, jók a számok,

általában jól mennek a dolgok:

van, aki énekel, ha részeg,
s úgy tesz, mint aki boldog,
legjobb, ha lábam elé nézek,
míg lépni tudok egyáltalán,
de mostanában inkább megállok,
árnyékom nézem a házak falán,

általában jól mennek a dolgok...

Egy árnyalaton

Attól kell tartanom,
minden csak tartalom
és forma.

Részemről kész a látlet:
a világ mindenütt
egyforma.

Van, aki sosem lát telet,
de azért tudja,
a toronytetőn
fekete a csóka.

Festő bőrébe bújva
valahogy átnyáralom
az utolsó telet,
sapkát
teszek, jó meleget,

csakhát
még tűnődöm egy árnyalaton.

Az emberek rosszak

Barátnak tekintem,
lám, most is figyelmeztet:
lenne mit szorozzak, osszak,
ő arra reájött, még a sitten,
nem a kutyák, az emberek rosszak,
tegnap is tanúja volt, a hátam mögött
rólam imígyen társalogtak:
— Ennek a Fricinek mi baja?
— Annak?
Már semmi, talán csak napjai
vannak...
És mentek is tovább, mosolyogva.

Barátnak tekintem,
miért ne, olyan őszinte hozzám,
az emberek rosszak, nem ő,
erre reájött, még a sitten,
mert ott is ő volt a menő,
a híreket neki tálcán hozták,
rosszak az emberek, persze,
egyedül én vagyok jó, többen is
mondták,
de hogy el ne felejtse,
legjobb, ha fizetek neki féldeci
vodkát.

Hatalom

Mert fontos lehet az ember
akkor is, ha nem függ tőle senki.
E hatalomhoz elég, ha egy-két
semmiséget ráér észrevenni.
Például azt, hogy kényelmetlenül
ülnek fönn, a drótokon a fecskék.

Bölöni Domokos

Röhög az egész portál

Amikor az embert elhagyja a humorérzéke, gyaníthatóan politikai pálya bíborlik előtte, de ő nem porlik, mint a szikla, mert a szikla egyáltalán nem porlik, ezt csak énekeljük. Kuncsori Söndrő pár éve szökkent a média nyergébe, elérte még simán lehetett vele társalogni akármilyen témáról, például a barát-posztáták rendellenes szexuális viselkedéséről hormon túltengés esetén, vagy a kóros hajladozásban szenvedő egyedek lordosisáról, amit a gerincoszlop fokozott előregöbülése okoz, főnökeink előtt. Tudott derülni az olyan alliterációs mondatokon, mint: „A lóhangya a lófő lóheréjét eszi” —, nem vette mindjárt magára. De egyszer a tízórajához bennhált borvizet talált inni, és uramfia, mindjárt megvilágosodott. „Hiszen magam vagyok a lófő!”, kiáltotta diadalmasan. „Vessen minden lóhangyal!”

Az igencsak musztángos médiacsődör néhányszor levetette magáról, de Kuncsori Söndrő gyorsképzésű kurultáji leckéket vett azonmód, miáltal derekasan elbarantázódott, és ma már echte netrodeósnak számít.

Egyébképp is megújult: Kuun Cs. Iszkander néven szövegel. Játékosan változtatja a blogkult jellegzetes kifejezéseit, mint: undorvány, hűje Honlapy, majompalánta, felhőszobrász, fröccsmester, csúcsanyós, sz.hatvány, k.k.köböző, betonfenekű nimfa, tévészatócs, plébojmaca, rombucmanó, agyládavetemény, rüheltségrajongó ganajbogár... Egyúttal mély meggyőződés szállotta meg: aki másként vélekedik, mint ő maga, az mind-mind, sőt egytől egyig pöcegödri zsebnapólka, pincezugi házigöring.

Heves természete vitte ama műveltségi vitába, ahol arról folyt a leprika, hogy melyik Vénusz az eredeti. Kuncsori Söndrő alias Kuun Cs. Iszkander azonnal elmentmondást nem tűrt: nyilvánvalóan a Földünktől 40 és 259 millió km között változó távolságra kerengő a valós. Otthon a falujában, írta a bolgra, megvan még az Árpád-kori Vénusz-domb, ahonnan az Esthajnalcsillagot nézték a jányok és legények, két csók között, bitangos szerelmeskedésben.

Néhány kultúrбуzi rápirított, mondván: mégiscsak borzalmas, hogy olyan rükverctotyti kotyog bele, akinek fogalma sincs a vénuszokról, ámorokról, nimfákról! Hát a milói Vénusz, hát a Willendorfi? Meg a Szamottrakéi Vénusz?!...

Ha Kuncsori Söndrő ekkor utánanéz a világhálón, és elnézést kér, csakhamar el lesz vala felejtve. De ő éppen ezt nem akarta, ezt az egyet semmiképp. Hallj oda, hogy elfelejtsék! Inkább hadd emlegessék, sőt megemlegessék, amíg csak élnek. Sőt: halnak!

És visszaírta, hogy elmúltak azok az idők, amikor a kommunisták kisajátították maguknak a csillagokat is, az egész világegyetemet; mert még a műholdon is
